

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

LI.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

ra est, tunc aut voluntas ejus corrigetur, aut non corrigetur. Si corrigetur, ergo non erit amplius malus angelus, multò minus malus *κατ' ἴσους*, sed bonus, quod absurdum & Origeniano errori proximum. Si non corrigetur, tum aut mala manebit & consequenter peccabit; aut in statum inter malum bonumque medium traducetur: id quod in naturâ volente aut intelligente tam fieri nequit, quam fieri non potest, ut natura sentiens in statum inter vitam mortemque medium ponatur. Nam aut voluntas, prævio intellectus judicio, appetit bona, & sic benè agit & emendatur, aut non appetit: & sic malè agit & corrumpitur: aut neque appetit neque non appetit, & sic ipsa voluntatis natura perit, quæ in appetendo & averfando consistit. Cognoscere verò intellectum dæmonis bona malaque, indubiis argumentis, & vel solo pœnæ exemplo, (cujus nisi causam noverit, pœna non est) sufficienter constat. Quæ cum ita se habeant, damnatos quoque, qui *ισάως* futuri sunt, peccati labe corruptos fore, necesse est. Sunt enim damnati nihil aliud, quam diaboli incarnati.

LI. Undecimum apud Bonaventuram argumentum innitur analogiæ status damnatorum cum statu salvandorum: *Sicut malitia inclinat voluntatem ad malum, sic gratia ad bonum. Sed malitia remanet in damnatis, sicut & gratia in beatis. Ergo sicuti boni bona, quæ semel voluerunt semper volunt, ita damnati semper volunt mala.* Hujus argumenti triplex est, nisi omninò fallor, nervus. Nam primo colligitur ab opposito statu simpliciter: Qualis est status salvatorum, talis in opposito est status damnatorum. At ille talis est, ut gratia ad benè agendum disponens in beatitudine, perinde ut in viâ, perseveret. Ergo in opposito & hic talis est; ut voluntas mala, ad male agendum inclinans, in damnatione, perinde ut in viâ, perennet. Id quod amplius confirmatur ex eo, quia, quâ quisque in vitæ suæ conditione decedit, in eâ post mortem non immutatur, juxta dictum: *Si ceciderit lignum ad austrum, aut ad aquilonem, in quocunque loco ceciderit, ibi erit.* Eccl. XI. 3. Aut certè hujus immutationis gravissima sunt in medium proferenda argumenta. Secundo concluditur ab oppositi status confirmatione: Quâ ratione in statu salutis beati sunt confirmati, eâ ratione in opposito confirmati sunt damnati. At verò illi ita sunt confirmati, ut peccare

& excidere gratiâ nequeant. Ergo & damnati ita roborati erunt, ut non possint nisi peccare & exitii perpetuitatem sibi attrahere. Si igitur à peccando desisterent damnati & tamen condignis peccato pœnis adfligerentur; tum & à benè agendo cessarent salvati & tamen promissis præmiis gauderent: quod absurdum. Tertiò denique à formâ oppositi status colligitur: Si status saluatorum formaliter in visione DEI beatificâ, id est, in eminentissimâ DEI, quoad intellectum, tanquam summi boni, cognitione & secundum voluntatem, in intensissimo perfectissimoque DEI amore consistit, tum ex opposito status damnatorum formaliter, quoad intellectum, in summâ DEI, in quantum summum bonum est, ignorantia, tenebris exterioribus denotata, quoad voluntatem verò, in odio ejus gravissimo maximoque consistet. At verum est prius, ceu nemo negat. Ergo & posterius. Vehementissimè, ut quilibet videt, stringit hoc argumentum. Nam impossibile est, ut status cœtera oppositissimi, quales, ut in hac, ita in alterâ quoque vitâ, sunt damnatorum & saluatorum, in hac quidem formalibus oppositis, in alterâ non differant. Differrent autem non formâ, sed accidentibus tantum inseparabilibus, quæ formam ordinariè alias consequuntur, si vita beata in gaudio & delectatione, damnatio in doloribus & cruciatibus tantum consisteret. Jam verò vita æterna in visione DEI à facie ad faciem constituitur: *Videmus nunc per speculum in enigmate, tunc autem facie ad faciem; nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscam sicut & cognitus sum.* I. Cor. XIII. 12. Ergo damnatio æterna in privatione visionis illius, seu rejectione à facie DEI: *discedite à me maledicti.* Matth. XXV. 41. Porrò visio illa beatorum à facie ad faciem non erit ocularis, sed spiritualis, quæ fiet per oculos non corporis sed mentis, quam Apostolus ipse per cognitionem perfectissimam interpretatur: Ergo & rejectio damnatorum non erit localis, sed spiritualis, non tam in locum, quam in statum, privatio nempe cognitionis DEI beatificæ. Præterea cognoscent beati DEum, ut summum & infinitum bonum, bonitatem suam largis quasi fluviis in illos dispensantem: Ergo damnati eundem cognoscent, ut severissimum justissimumque judicem, supplicia sua fœcundis quasi imbribus in illos depluentem. Ex isthac cognitione summi boni in beatis non potest non proveni-

infraganti
in regulam:
gitione acc
aperillim
tari intel
mi in beatis
ulatio, corpo
cum angelis
illum intelle
matis fructu
ni & despera
compositi in
hujus miser
verbis Magi
sum est bonu
si supplicium
malorum &
LII. D
mentum, co
undi in presen
candi volunt
ratur, Ergo p
formam red
à peccandi n
turali immu
necessario m
labi & pecc
quam pecca
detergere. Si
opti ea, que su
I. Cor. III. 12.
nobis, sed qu
tion cogitatio
Veniam danti
possunt. Ro
nuy mortuus

nire flagrantissimus amor ejus, quod cognoscitur, juxta Augustini regulam: *Tantum diligitur, quantum cognoscitur*: Ergo ex hac cognitione acerbissimi judicii in damnatis non potest non emergere apertissimum odium ejus, quod cognoscitur. Denique hanc totam intellectus & voluntatis illustrationem sequentur jucundissimi in beatis fructus, conscientiae serenitas, animi gaudium & exultatio, corporis ~~virescentia~~ & pulcritudo, securitas vitae, conversatio cum angelis & universae hujus felicitatis aeternitas: Ergo totam illam intellectus & voluntatis caliginem sequentur funesti in damnatis fructus, vermis conscientiae perpetuo rodens, animi tristitia & desperatio, corporis languor & deformitas, cruciatus totius compositi ineffabiles, cohabitatio cum daemonibus & universae hujus miseriae nunquam terminanda perpetuitas. Concludo verbis Magni Gerhardi, Loc. de Inf. §. 35. *Sicut praemium piis promissum est bonum universale, omnium bonorum genera & species complectens: sic supplicium peccatoribus preparatum est malum universale, in quo omnia malorum & suppliciorum genera in unum coacervata deprehenduntur.*

LII. Duodecimum, & apud Bonaventuram ultimum, argumentum, colligit à consequente absurdo: *Si quis dimittat actum peccandi in presenti, non potest esse sine gratia gratis data; multò fortius de peccandi voluntate. Ergo si nulla gratia datur ipsis reprobis, nec natura melioratur, Ergo peccandi voluntatem nunquam amittunt.* Syllogismus in formam redactus hic est: Quaecunque vitiosa natura neq; melior & à peccandi necessitate immunis redditur, neque à gratia supernaturali immutatur, in eà & peccandi voluntas & actus peccaminosi necessario manent. Non enim, sicut in hominis potestate fuerat, labi & peccatorum sordibus contaminari, ita in viribus ejus, postquam peccavit, est, à peccato surgere & fordes illas maculasque detergere. *Sine me nihil potestis facere. Joh. XV. 5. Naturalis homo non percipit ea, quae sunt Spiritus DEI, Stultitia enim illi sunt, neque cognoscere potest. I. Cor. II. 14. Non sumus idonei cogitare aliquid ex nobis ipsis, tanquam ex nobis, sed quod idonei sumus, id ex DEO est. II. Cor. III. 5. Omne figmentum cogitationis cordis hominis tantum malum est à pueritia. Genes. VI. 5. Venundati sumus sub peccatum & servi peccati, qui ex se non nisi peccare possunt. Rom. VII. 14. 19. 23. Mortui peccato, Eph. II. 1. 5. Sicut igitur mortuus seipsum suscitare nequit; ita nec peccator ex se sur-*
gere